

Dačické kejklování na jihu Čech podeváté

Josef Brůček

Ve dnech 6. až 8. března 2009 uskutečnilo Městské kulturní středisko Dačice ve spolupráci s DS Tyl Dačice, za finanční podpory města Dačice a Jihočeského kraje a pod záštitou MK ČR postupovou přehlídku amatérského divadla s výběrem pro celostátní druhové přehlídky: Divadelní Děčín (činoherní a hudební divadlo), Šrámkův Písek (experimentující divadlo) a Mladou scénu Ústí nad Orlicí (studentská divadla) 2009. Organizace byla, jako vždy, dokonalá. Změnou oproti minulým létům byl prudký vzestup zájmu místních obyvatel o divadlo. Potvrzují to statistická data, která ředitel Oldřich Svoboda laskavě poskytl: 442 platících diváků, 85 účinkujících, 14 pořadatelů, 3 porotci (Marie Kotisová, Vladimír Zajíc a Josef Brůček), 2 pracovníci televize, 20,5 hodiny strávených při pořadech a seminářích, 88 ubytovaných etc.

Nominace na Divadelní Děčín:

DS Amadis Brno, Marie Jones: Plný kapsy šutrů (cena za inscenaci). „Laskavá a inteligentní komedie o natáčení amerického velkofilmu očima irských buranů.“ Režie Jitka Bednářová (cena za režii). Hrají Josef Širhal (cena za všechny role) a Jan Kruba (cena za všechny role).

Na malé scéně stojí velká černá bedna, která je jako výtečný scénografický prvek v představení mnohoúčelně využívána. Oba herci hned zpočátku nasazují strhující tempo, ve kterém se střídají groteskní podoby jednotlivých postav. Jednoduchými hereckými prostředky

DS Amadis Brno / Marie Jones:
Plný kapsy šutrů. Foto: archiv DK.

Scéna mladých při DS Čelakovský
Strakonice / O. Šubrtová a M. Glaser
podle novely Jaroslava Havlíčka:
Muž sedmi sester. Foto: archiv DK.

se obratem mění a vstupují do nových a nových rolí, jejich vztahů a jednání. V tom jim pomáhají propracované zkratky charakteristik jednotlivých postav. Nesmírná energie a zaujetí obou herců vtahuje diváka do dění na jevišti. Chvilí po představení jsem si zapsal: „Groteska, vážno, průser, naděje. – Může dávat naděje do kapes i šutry?“ Domnívám se, že pokud představení přivede diváka i k takovýmto úvahám, splnilo svou funkci. Soubor by se ještě více mohl soustředit na zpřesnění práce s imaginární rekvizitou a zpřesnit postavu debilní ochranky, která přesahuje hranice stylizace. Možná, že bude dobré přezkoušet i dvě taneční scény, které se z celkového rámce poněkud vymykají. V Dačicích byla spodní barevná světla umístěna těsně pod nízkým stupínkem oddělujícím jeviště od hlediště. Měly zřejmě pomoci divákovi v orientaci mezi měnícími se scénami, jenže světla přesně fungovala pouze ve scéně v baru.

1. doporučení k výběru na Divadelní Děčín:

BDS Lužnice Bechyně, Pavel Němec: Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda. Režie Karel Vontroba (čestné uznání za režii), hrají Jaroslav Mrzena (cena za roli Homelesse) a Petr Halama (čestné uznání za roli Diváka).

Homeless náhodně se objeví v divadle za asistence jednoho Diváka vypráví svůj příběh. Po velice přesvědčivém nastartování představení, kdy jde režisér hledat nějaký zapomenutý kabel, nastupuje Homeless, který svou přítomností obtěžuje diváky. Svůj vtíravý (ale ne agresivní) projev jemně koření drobnými detaily člověka ze dna, které z počátečního dlouhého monologu činí zábavné podívání. Divák vytažený na jeviště je od své počáteční nesmělosti přes postupné osmělování se a hodnocení morálky Homelesse až po občasně přebírání iniciativy pravdivý a přirozený. V představení jsou čitelné oblouky jednotlivých dějových zvratů. Homeless alespoň zpočátku (než se zmocní jeviště) by měl více zcivilnit svůj projev. Soubor se musí